

Arrest

nr. 58 040 van 18 maart 2011
in de zaak RvV X/ IV en RvV X/ IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, en X die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 25 januari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 15 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN BROECK, die loco advocaat E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2010 inzake eerste verzoekende partij (verder: verzoeker) en tweede verzoekende partij (verder: verzoekster), met referte CG 0912597, respectievelijk CG 0912597B, werd beroep aangetekend bij verzoekschriften van 25 januari 2011, gekend bij de Raad onder de dossiernummers 65 770 en 65 772. Gezien verzoeker de echtgenoot is van verzoekster en in acht genomen dat verzoekster zich in het kader van haar asielaanvraag en onderhavig beroep in feite en in rechte beroept op dezelfde vervolgingsfeiten als verzoeker, worden de voormelde zaken omwille van hun verknochtheid gevoegd.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van verzoeker als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner afkomstig uit Kosovo Polje en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. Uw echtgenote, (M.B.), is afkomstig uit Belgrado en bezit de Servische nationaliteit. Tijdens de bombardementen in Kosovo in 1999 werd uw huis vernield door het Kosovaarse Bevrijdingsleger (UÇK/OVK), waarna u en uw ouders, broers en zussen naar Servië, Mladenovac, vluchtten. Jullie gingen naar een vluchtelingenkamp, waar jullie een barak betrokken. U ontmoette er uw huidige echtgenote. U werd er voortdurend uitgescholden wegens uw etnische origine. In 2004 werd de barak waar jullie verbleven door Serviërs afgebrand. Toen de politie arriveerde, waren de ouders al gevlucht. Jullie besloten daarop met de hulp van het UNHCR naar Kosovo terug te keren. Het UNHCR stond in voor de bouw van uw nieuwe woning en nog in 2004 keerde u terug naar Kosovo. Sedert een drietal maanden na uw terugkeer had u problemen met telkens drie dezelfde onbekende etnische Albanezen. In een tijdsperiode van ongeveer één jaar werd u tot driemaal toe door deze Albanezen geslagen en trachtten ze telkens uw echtgenote te verkrachten. Tijdens de laatste verkrachtingspoging werd u op het hoofd geslagen en staken ze een schroevendraaier in uw rug. Hoewel u ernstige verwondingen had, durfde u zich niet te laten behandelen uit angst dat men u opzettelijk de verkeerde medicatie zou toedienen. U diende naar aanleiding van deze verwondingen wel drie maanden het bed te houden. Tevens had u in Kosovo Polje ook nagenoeg onafgebroken problemen met Aškali, die u toeriepen dat u naar Servië moest terugkeren. Omdat jullie zich in Kosovo onveilig voelden en jullie in 2009 jullie woning konden verkopen, besloot u het land te verlaten. U verliet Kosovo in het gezelschap van uw echtgenote en drie minderjarige kinderen in maart 2009, richting België. Onderweg, in Hongarije, werd u door de politie onderschept. U gaf er een valse naam op en werd naar een gesloten asielcentrum overgebracht. Vijftien dagen later werd u naar een open asielcentrum overgebracht, waar u eveneens vijftien dagen verbleef alvorens uw reis naar België verder te zetten. U kwam aan in België op 17 april 2009 en u vroeg hier nog diezelfde dag asiel aan. Ter staving van uw identiteit en/of asielmotieven legde u de volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, afgeleverd te Kosovo Polje op 3 november 2004, uw (voormalig) Joegoslavische paspoort, uitgereikt te Priština op 15 november 2004, de geboorteakte van uw zoon, (M.), uitgereikt te Belgrado op 29 juli 2008, en verscheidene Belgische medische attesten inzake de gezondheidstoestand van uw kinderen. Op 5 juli 2010 ontving ik van uw raadsman nog een kopie van uw huwelijksakte, uitgereikt te Belgrado op 1 juli 2010.

B. Motivering

Ik stel vast dat u er geenszins in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw beweerde terugkeer van Servië naar Kosovo in 2004 (gehoor CGVS II p.5), niet aannemelijk is. Zo dient vooreerst vastgesteld te worden dat u niet in het bezit bent van enig document uitgereikt door de toenmalige of huidige in Kosovo aanwezige autoriteiten (UNMIK – United Nations Administration Mission in Kosovo, IPVQ – Provisional Institutions of Self-Government of Kosovo of de huidige Kosovaarse autoriteiten). Gevraagd waarom u niet in het bezit bent van documenten uitgegeven door voornoemde Kosovaarse autoriteiten, stelde u dat u door de Albanezen naar Servië werd gestuurd om documenten omdat u volgens de Albanezen in Kosovo niet het recht had identiteitsdocumenten aan te vragen (gehoor CGVS I p.6). Bovendien werden alle documenten overgebracht naar Niš (Servië) en diende u derhalve daar uw documenten af te halen (gehoor CGVS II p.5). Uw verklaringen stroken evenwel niet met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan uw administratieve dossier werd toegevoegd. Uit voornoemde informatie blijkt vooreerst dat elke inwoner in Kosovo wel degelijk identiteitspapieren kan verkrijgen in Kosovo. De Kosovaarse overheid is zich bewust van het feit dat er in Kosovo nog steeds Roma verblijven zonder identiteitsdocumenten en onderneemt hierom stappen ter eliminatie van dit probleem. Zo communiceerde het Bureau van de Eerste Minister aanbevelingen aan de gemeenten om de registratie van RAE te verzekeren en stelde ze leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Daarenboven initieert ook het UNHCR programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer in september 2006 (startdatum van de implementatie van de 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali en Egyptian community in Kosovo') en juni 2008. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn zich probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en kunnen zij in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van

origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen. De door u neergelegde identiteitsdocumenten wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen. U verklaarde immers zelf dat u uw identiteitsdocumenten allen heeft afgehaald in Niš, Servië (gehoor CGVS I pp.5-6, gehoor CGVS II p.3), naar waar de administratie van Kosovo Polje door de Servische autoriteiten werd overgeheveld. Derhalve kunnen deze documenten geenszins een verblijf in Kosovo sedert 2004 staven.

Bovendien is ook uw algemene kennis van de situatie in Kosovo de laatste jaren bijzonder ontoreikend. Zo kon u geen enkele wijk in Kosovo Polje, waar u sedert uw terugkeer uit Servië in 2004 tot uw vertrek naar België in maart 2009 zou hebben verbleven, bij naam noemen (gehoor CGVS II p.6). Voorts beweerde u dat Rasim Ljadic de president van Kosovo was ten tijde van uw terugkeer aldaar (gehoor CGVS II p.6). In werkelijkheid was de etnisch Albanese Ibrahim Rugova toen president van Kosovo. Voorts kende, noch herkende u de naam van de Kosovaarse president ten tijde van uw vertrek uit Kosovo in maart 2009, Fatmir Sejdiu (gehoor CGVS II pp.6, 7). Enige Kosovaarse politieke partij kon u evenmin benoemen (gehoor CGVS II p.6). Gevraagd naar Kosovaarse televisiezenders, stelde u enkel naar één Servische zender te hebben gekeken (gehoor CGVS II p.6). Een Kosovaarse gas- en/of elektriciteitsdistributeur kon u evenmin opnoemen (gehoor CGVS II pp.6-7). Uw verklaring dat u de elektriciteit niet betaalde en geen gas had (gehoor CGVS II p.7), is weinig overtuigend ter verantwoording van uw volkomen onwetendheid. Voorts kon u geen enkele grote gebeurtenis in Kosovo sedert uw aankomst daar in 2004 weergeven (gehoor CGVS p.7). Dat u net in 2004 – u stelde na de geboorte van uw oudste zoon, die op 28 februari 2004 werd geboren (zie stuk 5 in administratieve dossier), Servië te hebben verlaten – met steun van het UNHCR naar Kosovo zou zijn teruggekeerd (gehoor CGVS II p.4-5), is bovendien des te merkwaardiger, daar in maart 2004 Kosovo werd geteisterd door een grootschalige heropflakking van etnisch geweld, waarbij vooral Roma werden gevisieerd. Deze situatie van etnisch geweld in maart 2004 in Kosovo was u evenwel volkomen vreemd (gehoor CGVS II p.7). Ook uw echtgenote kon op geen van bovenstaande vragen een dienstig antwoord geven (gehoor CGVS II echtgenote pp.3-4). Bovendien bent u niet in het bezit van enig document dat uw bewering dat het UNHCR voor u in Kosovo een nieuwe woning bouwde en u bij uw terugkeer naar Kosovo bijstond, kan staven. Uw bewering dat u van het UNHCR geen enkel document over de bouw van uw nieuwe woning kreeg (gehoor CGVS II p.5), is niet geloofwaardig.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er toe te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan jullie beweerde terugkeer naar Kosovo in 2004 tot april 2009. Derhalve kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de vluchtmotieven die u en uw echtgenote ten aanzien van Kosovo hebben ingeroepen.

Hoe dan ook, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt vooreerst dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo in het algemeen en Kosovo Polje in het bijzonder sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie tot op heden met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN-missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR.

Diverse gesprekspartners ter plaatse verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Preševa-wijk van Gnjilane (juli 2009) en in de Halit Ibiši-wijk in Uroševac (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. In Kosovo Polje vonden er sinds 2004 geen veiligheidsincidenten meer plaats gericht tegen de Roma, Ashkali en Egyptische gemeenschappen. De drie gemeenschappen beschikken er over volledige bewegingsvrijheid zowel binnen de gemeente als in de regio. De Roma van Kosovo Polje spreken naast hun Romani-moedertaal eveneens het Servisch of het Albanees. Er werken 62 KP-politieagenten (55 Albanezen, vijf Serviërs en twee Bosniakken) en twee EULEX-agenten op het politiebureau van Kosovo Polje. Finse KFOR-troepen, die gelegerd zijn in Glogovac, dragen de verantwoordelijkheid voor de gemeente. De verschillende gemeenschappen zijn over het algemeen tevreden met het werk van de Kosovaarse politie en van de KFOR. De leiders van de RAE-gemeenschappen en het bureau van de gemeenschappen worden steeds gecontacteerd door de politie bij elk probleem waarbij minderheden betrokken zijn. In geval van moeilijkheden kunnen ze zonder problemen een klacht neerleggen. De zaken worden onderzocht door de politie en indien nodig wordt er gezorgd voor vertaling in de rechtbank. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo in het algemeen en in Kosovo Polje in het bijzonder. Het eventuele bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Informatie van het Commissariaat-generaal geeft aan dat heel wat Roma in Kosovo zich inderdaad in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en onderneemt stappen ter eliminatie van dit probleem. Zo communiceerde het Bureau van de Eerste Minister aanbevelingen aan de gemeenten om de registratie van RAE te verzekeren en stelde ze leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Daarenboven initieert ook het UNHCR programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer in september 2006 (startdatum van de implementatie van de 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali en Egyptian community in Kosovo') en juni 2008. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn zich probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en kunnen zij in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiwet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete

plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet, d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo anno 2010 a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tevens merk ik op dat waar het UNHCR in zijn 'Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo', d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn 'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo', d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het "wenselijk" en "geschikt" acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat "alle" aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun "individuele" intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Voorts haalde u onvoldoende feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat u zich anno 2010 zou kunnen beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming ingeval van een eventuele terugkeer naar Servië, vanwaar uw echtgenote afkomstig is. U stelde Servië in 2004 te hebben verlaten nadat de barak waar u zou hebben gewoond, door Serviërs werd afgebrand. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u inzake deze door u beweerde brand niet heeft aangetoond dat u zich hiervoor niet tot de bevoegde autoriteiten kon wenden. U haalde louter aan dat de daders reeds waren gevlucht toen de politie ter plaatse kwam en u onmiddellijk daarna bent vertrokken en u aldus om die reden niet op de hoogte bent van enig politieonderzoek (gehoor CGVS I p.4). Het loutere feit dat de politie ter plaatse kwam, wijst evenwel reeds op een wil tot het bieden van bescherming. Bovendien dateert deze (éénmalige) gebeurtenis reeds van 2004. Voorts haalde u, naast voornoemde beweerde brandstichting, aan heden niet naar Servië terug te kunnen keren omdat u er als zigeuner wordt uitgescholden (gehoor CGVS II p.8). Het aangehaalde element is evenwel onvoldoende ernstig om alsnog weerhouden te worden als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of reële schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In verband met deze door u geschetste problemen met Servische burgers (u werd voortdurend uitgescholden) kan hoe dan ook nog worden gewezen op het feit dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat er in Servië een uitgebreide wetgeving bestaat die discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar maakt. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de overheid. Ook blijkt uit die informatie dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt eveneens dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toelagen op specifieke domeinen als

onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië.

Voorts kan erop gewezen worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie anno 2010 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficiërs, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.

Voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, kunnen er voorts verschillende stappen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie / politieel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Ik meen dan ook dat in Servië anno 2010 redelijke maatregelen

getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten doen tenslotte geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw zoon, (M.), bevestigen uw identiteit en die van uw zoon en uw burgerlijke staat, maar deze gegevens staan niet ter discussie. Inzake de door u neergelegde medische attesten over uw kinderen, dient nog te worden opgemerkt dat uit deze attesten geenszins blijkt dat de door u ingeroepen medische problemen enig verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming van diezelfde Wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van verzoekster als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeunerin afkomstig uit Mladenovac en bezit u de Servische nationaliteit. Uw echtgenoot, (F.B.), is afkomstig uit Kosovo. Jullie leerden elkaar in Servië, waar uw echtgenoot als ontheemde verbleef, kennen. Jullie gingen samenwonen in een barak in een vluchtelingenkamp in Mladenovac. In 2004 werd jullie barak door Serviërs in brand gestoken. Daarna besloten jullie met de hulp van het UNHCR naar Kosovo terug te keren. Het UNHCR bouwde een huis voor jullie in Kosovo Polje, dat jullie in 2004 betrokken. Na uw aankomst in Kosovo had u meerdere keren problemen met onbekende Albanezen, die uw echtgenoot. Eénmaal vielen deze Albanezen uw woning binnen en verkrachtten u. Uw echtgenoot trachtte tussenbeiden te komen maar werd op het hoofd geslagen en neergestoken met een schroevendraaier. Omdat u de woning amper durfde te verlaten, diende u geen klacht in naar aanleiding van het gebeurde. Wanneer jullie bij uitzondering toch de woning verlieten, werden jullie beledigd en geslagen. Tevens haalde u aan dat u in Kosovo niet met uw kinderen bij de dokter kon gaan. Omdat u vreesde voor jullie leven en medische verzorging voor uw kinderen wil, besloten u, uw echtgenoot en jullie drie minderjarige kinderen Kosovo in maart 2009 te verlaten, richting België. Onderweg, in Hongarije, werden jullie door de politie onderschept. In april 2009 zetten jullie de reis naar België verder, waar u op 17 april 2009 aankwam en nog diezelfde dag asiel aanvroeg. U bent in het bezit van uw Servische identiteitskaart, uitgereikt te Belgrado op 27 april 2007, uw (voormalig) Joegoslavische paspoort, uitgereikt te Belgrado op 8 november 2004 en uw Servische geboorteakte, uitgereikt te Belgrado op 24 juli 2007. Op 5 juli 2010 ontving ik van uw raadsman nog een kopie van uw huwelijksakte, uitgereikt te Belgrado op 1 juli 2010.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, (F.B.), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

“Ik stel vast dat u er geenszins in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw beweerde terugkeer van Servië naar Kosovo in 2004 (gehoor CGVS II p. 5), niet aannemelijk is. Zo dient vooreerst vastgesteld te worden dat u niet in het bezit bent van enig document uitgereikt door de toenmalige of huidige in Kosovo aanwezige autoriteiten (UNMIK – United Nations Administration Mission in Kosovo, IPVQ – Provisional Institutions of Self-Government of Kosovo of de huidige Kosovaarse autoriteiten). Gevraagd waarom u niet in het bezit bent van documenten uitgegeven door voornoemde Kosovaarse autoriteiten, stelde u dat u door de Albanezen naar Servië werd gestuurd om documenten omdat u volgens de Albanezen in Kosovo niet het recht had identiteitsdocumenten aan te vragen (gehoor CGVS I p. 6). Bovendien werden alle documenten overgebracht naar Niš (Servië) en diende u derhalve daar uw documenten af te

halen (gehoor CGVS II p. 5). Uw verklaringen stroken evenwel niet met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan uw administratieve dossier werd toegevoegd. Uit voornoemde informatie blijkt vooreerst dat elke inwoner in Kosovo wel degelijk identiteitspapieren kan verkrijgen in Kosovo. De Kosovaarse overheid is zich bewust van het feit dat er in Kosovo nog steeds Roma verblijven zonder identiteitsdocumenten en onderneemt hierom stappen ter eliminatie van dit probleem. Zo communiceerde het Bureau van de Eerste Minister aanbevelingen aan de gemeenten om de registratie van RAE te verzekeren en stelde ze leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Daarenboven initieert ook het UNHCR programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer in september 2006 (startdatum van de implementatie van de 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali en Egyptian community in Kosovo') en juni 2008. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn zich probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en kunnen zij in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen. De door u neergelegde identiteitsdocumenten wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen. U verklaarde immers zelf dat u uw identiteitsdocumenten allen heeft afgehaald in Niš, Servië (gehoor CGVS I pp. 5-6, gehoor CGVS II p. 3), naar waar de administratie van Kosovo Polje door de Servische autoriteiten werd overgeheveld. Derhalve kunnen deze documenten geenszins een verblijf in Kosovo sedert 2004 staven.

Bovendien is ook uw algemene kennis van de situatie in Kosovo de laatste jaren bijzonder ontoereikend. Zo kon u geen enkele wijk in Kosovo Polje, waar u sedert uw terugkeer uit Servië in 2004 tot uw vertrek naar België in maart 2009 zou hebben verbleven, bij naam noemen (gehoor CGVS II p. 6). Voorts beweerde u dat Rasim Ljadic de president van Kosovo was ten tijde van uw terugkeer aldaar (gehoor CGVS II p. 6). In werkelijkheid was de etnisch Albanese Ibrahim Rugova toen president van Kosovo. Voorts kende, noch herkende u de naam van de Kosovaarse president ten tijde van uw vertrek uit Kosovo in maart 2009, Fatmir Sejdiu (gehoor CGVS II pp. 6, 7). Enige Kosovaarse politieke partij kon u evenmin benoemen (gehoor CGVS II p. 6). Gevraagd naar Kosovaarse televisiezenders, stelde u enkel naar één Servische zender te hebben gekeken (gehoor CGVS II p. 6). Een Kosovaarse gas- en/of elektriciteitsdistributeur kon u evenmin opnoemen (gehoor CGVS II pp. 6-7). Uw verklaring dat u de elektriciteit niet betaalde en geen gas had (gehoor CGVS II p. 7), is weinig overtuigend ter verantwoording van uw volkomen onwetendheid. Voorts kon u geen enkele grote gebeurtenis in Kosovo sedert uw aankomst daar in 2004 weergeven (gehoor CGVS p. 7). Dat u net in 2004 – u stelde na de geboorte van uw oudste zoon, die op 28 februari 2004 werd geboren (zie stuk 5 in administratieve dossier), Servië te hebben verlaten – met steun van het UNHCR naar Kosovo zou zijn teruggekeerd (gehoor CGVS II p. 4-5), is bovendien des te merkwaardiger, daar in maart 2004 Kosovo werd geteisterd door een grootschalige heropflakking van etnisch geweld, waarbij vooral Roma werden gevisieerd. Deze situatie van etnisch geweld in maart 2004 in Kosovo was u evenwel volkomen vreemd (gehoor CGVS II p. 7). Ook uw echtgenote kon op geen van bovenstaande vragen een dienstig antwoord geven (gehoor CGVS II echtgenote pp. 3-4). Bovendien bent u niet in het bezit van enig document dat uw bewering dat het UNHCR voor u in Kosovo een nieuwe woning bouwde en u bij uw terugkeer naar Kosovo bijstond, kan staven. Uw bewering dat u van het UNHCR geen enkel document over de bouw van uw nieuwe woning kreeg (gehoor CGVS II p. 5), is niet geloofwaardig.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er toe te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan jullie beweerde terugkeer naar Kosovo in 2004 tot april 2009. Derhalve kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de vluchtmotieven die u en uw echtgenote ten aanzien van Kosovo hebben ingeroepen.

Hoe dan ook, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt vooreerst dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo in het algemeen en Kosovo Polje in het bijzonder sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie tot op heden met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-

gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN-missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners ter plaatse verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Preševa-wijk van Gnjilane (juli 2009) en in de Halit Ibiš-wijk in Uroševac (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. In Kosovo Polje vonden er sinds 2004 geen veiligheidsincidenten meer plaats gericht tegen de Roma, Ashkali en Egyptische gemeenschappen. De drie gemeenschappen beschikken er over volledige bewegingsvrijheid zowel binnen de gemeente als in de regio. De Roma van Kosovo Polje spreken naast hun Romani-moedertaal eveneens het Servisch of het Albanees. Er werken 62 KP-politieagenten (55 Albanezen, vijf Serviërs en twee Bosniakken) en twee EULEX-agenten op het politiebureau van Kosovo Polje. Finse KFOR-troepen, die gelegerd zijn in Glogovac, dragen de verantwoordelijkheid voor de gemeente. De verschillende gemeenschappen zijn over het algemeen tevreden met het werk van de Kosovaarse politie en van de KFOR. De leiders van de RAE-gemeenschappen en het bureau van de gemeenschappen worden steeds gecontacteerd door de politie bij elk probleem waarbij minderheden betrokken zijn. In geval van moeilijkheden kunnen ze zonder problemen een klacht neerleggen. De zaken worden onderzocht door de politie en indien nodig wordt er gezorgd voor vertaling in de rechtbank. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo in het algemeen en in Kosovo Polje in het bijzonder. Het eventuele bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Informatie van het Commissariaat-generaal geeft aan dat heel wat Roma in Kosovo zich inderdaad in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en onderneemt stappen ter eliminatie van dit probleem. Zo communiceerde het Bureau van de Eerste Minister

aanbevelingen aan de gemeenten om de registratie van RAE te verzekeren en stelde ze leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Daarenboven initieert ook het UNHCR programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer in september 2006 (startdatum van de implementatie van de 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali en Egyptian community in Kosovo') en juni 2008. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn zich probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en kunnen zij in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet, d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo anno 2010 a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tevens merk ik op dat waar het UNHCR in zijn 'Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo', d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn 'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo', d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het "wenselijk" en "geschikt" acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat "alle" aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun "individuele" intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Voorts haalde u onvoldoende feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat u zich anno 2010 zou kunnen beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming ingeval van een eventuele terugkeer naar Servië, vanwaar uw echtgenote afkomstig is. U stelde Servië in 2004 te hebben verlaten nadat de barak waar u zou hebben gewoond, door Serviërs werd afgebrand. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u inzake deze door u beweerde brand niet heeft aangetoond dat u zich hiervoor niet tot de bevoegde autoriteiten kon wenden. U haalde louter aan dat de ouders reeds waren gevlucht toen de politie ter plaatse kwam en u onmiddellijk daarna bent vertrokken en u aldus om die reden niet op de hoogte bent van enig politieonderzoek (gehoor CGVS I p. 4). Het loutere feit dat de politie ter plaatse kwam, wijst evenwel reeds op een wil tot het bieden van bescherming. Bovendien dateert deze (éénmalige) gebeurtenis reeds van 2004. Voorts haalde u, naast voornoemde beweerde brandstichting, aan heden niet naar Servië terug te kunnen keren omdat u er als zigeuner wordt uitgescheiden (gehoor CGVS II p. 8). Het aangehaalde element is evenwel onvoldoende ernstig om alsnog weerhouden te worden als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of reële schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In verband met deze door

u geschetste problemen met Servische burgers (u werd voortdurend uitgescholden) kan hoe dan ook nog worden gewezen op het feit dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat er in Servië een uitgebreide wetgeving bestaat die discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar maakt. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de overheid. Ook blijkt uit die informatie dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt eveneens dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië.

Voorts kan erop gewezen worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie anno 2010 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven.

Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficiërs, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.

Voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, kunnen er voorts verschillende stappen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie / politieel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van politieagenten

wordt immers niet zondermeer gedoogd. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Ik meen dan ook dat in Servië anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten doen tenslotte geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw zoon, Mensur, bevestigen uw identiteit en die van uw zoon en uw burgerlijke staat, maar deze gegevens staan niet ter discussie. Inzake de door u neergelegde medische attesten over uw kinderen, dient nog te worden opgemerkt dat uit deze attesten geenszins blijkt dat de door u ingeroepen medische problemen enig verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming van diezelfde Wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980."

Persoonlijk haalde u daarenboven nog aan niet naar Servië terug te kunnen keren omwille van een mogelijk gebrek aan medische zorgen voor uw kinderen (gehoor CGVS I pp.5-6) en omdat u er bij niemand terecht kan (gehoor CGVS II p.4). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage in het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat Roma in Servië inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Zoals reeds hoger aangehaald, blijkt evenwel uit informatie van het Commissariaat-generaal dat het beleid van de Servische overheid anno 2010 gericht is op integratie van de Roma en niet op discriminatie en vervolging en dat de Servische overheid vanuit deze optiek ernstige stappen ter verbetering van de maatschappelijke positie van de Roma onderneemt (cfr. supra). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in hoofde van u evenmin kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw identiteitskaart, paspoort en geboorteakte bevestigen uw identiteit en afkomst, die op zich niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van de algemene rechtsbeginselen van *"Audi alteram partem, recht op verdediging en op tegenspraak"*.

Zij stellen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) haar beslissingen neemt op basis van verslagen van haar documentatiedienst waarvan de inhoud niet op voorhand aan hen wordt bekendgemaakt. Nu de RvV geen onderzoeksbevoegdheid heeft, het onderzoek aan het CGVS is overgelaten, verzoekende partijen maar dertig dagen hebben om het verzoekschrift in te dienen, de inachtneming van nieuwe gegevens beperkt is en de procedure voor de RvV schriftelijk verloopt, is het onverenigbaar met hoger genoemde beginselen dat het onderzoek voor het CGVS op inquisitoriale wijze plaatsvindt en het resultaat ervan niet wordt meegedeeld voor een beslissing wordt genomen. Verzoekende partijen verwijzen naar de procedure in het strafrecht, betogen dat het onderzoek bij het CGVS tegensprekelijk moet zijn en stellen dat, indien dit niet het geval is, de rechten op verdediging worden geschonden. Bijgevolg moeten de bestreden beslissingen worden vernietigd en teruggestuurd naar het CGVS voor een tegensprekelijk onderzoek, waarbij de informatie aan verzoekende partijen wordt overgemaakt en zij de nodige tegenbewijzen en opmerkingen kunnen aanbrengen.

3.1.2. Verzoekende partijen stellen ten onrechte dat de algemene rechtsbeginselen *"Audi alteram partem, recht op verdediging en op tegenspraak"* zouden vereisen dat de commissaris-generaal hen op voorhand confronteert met de vaststellingen op grond waarvan de beslissingen worden genomen. Verweerder repliceert met recht dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve. Er bestaat voor de commissaris-generaal geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekende partijen niet aantonen hoe zij een recht van verdediging kunnen genieten met betrekking tot de bestreden beslissingen die een bestuurlijk karakter hebben. Bovendien schrijft geen enkele rechtsregel voor dat de commissaris-generaal de asielzoeker op voorhand dient te confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is de bestreden beslissing te nemen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekende partijen voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de motiveringsplicht voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 57/7bis van voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Zij stellen in een eerste onderdeel tijdens de gehoren duidelijk te hebben gemeld dat zij ongeschoold zijn, amper buitenkwamen en geen data kenden. De bestreden beslissingen erkennen de moeilijke socio-economische situatie van heel wat Roma in Kosovo. Verzoekende partijen gingen nooit naar school, werden gediscrimineerd en durfden hun straat niet uit. Zij werden geholpen door burens. In deze context is het aannemelijk dat zij weinig wisten te vertellen over Kosovo de laatste jaren. Verzoekende partijen wijzen erop dat UNHCR zich al ongerust heeft gemaakt over de afwijkingen waartoe het gebruik van objectieve informatie om de geloofwaardigheid van asielzoekers te testen kan leiden. Tijdens de hoorzitting over de evaluatie van de nieuwe asielprocedure in de Commissie voor de Binnenlandse Zaken en de Administratieve Aangelegenheden van de Senaat van 24 maart 2009 hebben UNHCR en het BCHV de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielzoeker door het CGVS en het gebrek aan onderzoeksbevoegdheid van de RvV in vraag gesteld. Verzoekende partijen citeren artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en stellen dat voor de beoordeling of een asielzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus niet de recente verblijfplaats maar wel de nationaliteit doorslaggevend is. Deze redenering werd in algemene vergadering gevolgd door de RvV in het arrest nr. 45 395. Verzoekers Kosovaarse nationaliteit wordt niet betwist.

In een tweede onderdeel wijzen verzoekende partijen erop dat verzoeker vertelde dat hij littekens overhoudt aan de aanval met een schroevendraaier door drie Albanezen. *“Hij kan en zal hoogst waarschijnlijk hiervan een doktersattest laten opmaken.”*

Verzoeker werd reeds slachtoffer van een slechte behandeling in de zin van artikel 57/7bis. Bijgevolg had *“de Straatburgse rechtspraak”* moeten worden toegepast en de bewijslast moeten worden omgekeerd zodat deze bij verweerder lag. Door hierover geen woord te schrijven begaat verweerder een motiveringsfout die als substantiële onregelmatigheid kan worden beschouwd. Bovendien dient de zaak te worden teruggestuurd naar het CGVS voor verder onderzoek indien artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 geëerbiedigd wil worden.

In een derde onderdeel stellen verzoekende partijen dat de bestreden beslissingen verwijzen naar de richtlijnen van UNHCR van 9 november 2009 om te benadrukken dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief deze van RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld doch dat dit niet het geval blijkt te zijn. Amper drie paragrafen in de beslissingen verwijzen naar de verklaringen van verzoeker. Er werden geen tegenstrijdigheden onderlijnd tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster of tussen hun verklaringen zelf. Verweerder hekelt enkel op ongeloofwaardigheden gezien de confrontatie van verzoekers verklaringen met de objectieve informatie in het bezit van de commissaris-generaal. De beslissing is een opeenvolging van dergelijke informatie en gaat niet in op de individuele gronden van de vrees van verzoekende partijen.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekende partijen de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissingen kennen en deze aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg wordt in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aangevoerd. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat niet het recente verblijf doch wel de nationaliteit bepalend is bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus dient te worden opgemerkt dat het feit dat de vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit er niet aan in de weg staat dat, indien geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden verblijf van verzoekende partijen in Kosovo sedert 2004, wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de concrete vervolgingsfeiten die zij gedurende de laatste jaren in dit land beweren te hebben ondervonden. Het is geenszins onredelijk dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de asielaanvraag van een asielzoeker tracht na te gaan waar deze asielzoeker de voorbije jaren daadwerkelijk heeft verbleven. Het spreekt daarbij voor zich dat, indien de asielzoeker niet

aannemelijk maakt dat hij de voorbije jaren ergens verbleef, evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij aldaar beweert te hebben ondervonden.

In casu motiveert de commissaris-generaal op omstandige wijze waarom geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde terugkeer van verzoekende partijen naar Kosovo in 2004. Meerbepaald stelt de commissaris-generaal vast dat (i) verzoeker niet in het bezit is van enig document uitgereikt door de toenmalige of huidige in Kosovo aanwezige autoriteiten en dat zijn verklaring waarom hij niet over dergelijke documenten beschikt niet strookt met de informatie in het dossier (ii) de algemene kennis van de situatie in Kosovo de laatste jaren in hoofde van verzoeker bijzonder ontoereikend was gezien hij geen enkele wijk in Kosovo Polje kon noemen, foutief beweerde dat Rasim Ljadic president van Kosovo was bij zijn terugkeer, de naam van de Kosovaarse president ten tijde van zijn vertrek uit Kosovo niet bleek te kennen en evenmin herkende, geen Kosovaarse politieke partij kon benoemen, evenmin Kosovaarse televisiezenders kon geven, ook geen Kosovaarse gas- en/of elektriciteitsdistributeur kon noemen, geen enkele grote gebeurtenis in Kosovo kon geven sedert 2004 en stelde net in 2004 naar Kosovo te zijn teruggekeerd met steun van UNHCR terwijl in maart 2004 Kosovo werd geteisterd door een grootschalige heropflakking van etnisch geweld waarbij vooral Roma werden gevisieerd en waarbij deze situatie van etnisch geweld verzoeker volledig vreemd was (iii) ook verzoekster op geen van bovenstaande vragen een dienstig antwoord kon geven (iv) verzoekende partijen niet in het bezit zijn van enig document dat hun bewering kan staven dat UNHCR voor hen in Kosovo een nieuwe woning bouwde en hen bijstond bij hun terugkeer.

De voormelde vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door verzoekende partijen niet betwist. Zij beperken zich ertoe te wijzen op hun laaggeschoolde profiel en de levensomstandigheden in Kosovo waardoor zij weinig buitenkwamen doch dit kan, nog daargelaten dat zij met dit betoog hoe dan ook geen verklaring bieden voor het ontbreken van de hoger aangehaalde documenten, hun onwetendheid niet verklaren. Verweerder repliceert met recht dat ook van een persoon met een geringe opleiding redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met de beweerde regio van herkomst. Een asielzoeker moet bij machte zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van herkomst. Het feit dat men geïsoleerd leefde of niet veel buiten kwam doet daaraan geen afbreuk. De ten aanzien van verzoekende partijen gestelde vragen, zoals hoger aangehaald, betreffen eenvoudige en elementaire kennisvragen omtrent de regio waar zij beweren de laatste jaren voor hun vertrek te hebben verbleven. Het vastgestelde gebrek aan kennis in hun hoofde is dermate frappant dat aan hun beweerde verblijf sedert 2004 in Kosovo in het geheel geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de concrete problemen die zij daar stellen te hebben ondervonden.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat verzoeker tot op vandaag littekens overhoudt aan de aanval met een schroevendraaier door drie Albanezen en vervolgens: *“Hij kan en zal hoogst waarschijnlijk hiervan een doktersattest laten opmaken”*, dient te worden vastgesteld dat zij tot op heden nalaten hieromtrent enig medisch attest bij te brengen. Daarenboven kan uit het feit dat verzoeker littekens vertoont in het geheel niet worden afgeleid waar, in welke omstandigheden of op welke wijze deze werden opgelopen. Bijgevolg kan, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde verblijf en problemen in Kosovo na 2004, geenszins worden aangenomen dat zijn littekens te wijten zouden zijn aan de door hem aangevoerde feiten. Derhalve tonen verzoekende partijen, waar deze citeren uit *“de Straatburgse rechtspraak”*, nog daargelaten dat zij in het geheel niet preciseren over welk arrest zij het precies hebben, niet aan dat zij zich in een vergelijkbaar geval zouden bevinden, noch op welke wijze deze rechtspraak op hen van toepassing zou zijn.

Verzoekende partijen miskennen in hun verweer, dat stelt dat de bestreden beslissingen slechts gebaseerd zijn op *“een opeenvolging van objectieve informatie in het bezit van CGVS”* en niet ingaan op de individuele gronden van hun vrees, de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissingen. Zij erkennen zelf uitdrukkelijk dat verscheidene paragrafen in de beslissingen verwijzen naar hun verklaringen. Dat de bestreden beslissingen daarnaast verwijzen naar de informatie in het dossier doet geenszins afbreuk aan het individuele onderzoek dat de commissaris-generaal heeft gevoerd naar de aangehaalde asielmotieven. Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met zowel de concrete situatie in de landen van herkomst van verzoekende partijen als met de individuele elementen die zij aanbrachten. Uit de motieven aan de grondslag van de beslissingen blijkt dat de asielaanvraag van verzoekende partijen op individuele wijze werd benaderd en

dat het individuele asielrelaas van verzoekende partijen, gekoppeld aan de objectieve informatie in het dossier, heeft geleid tot de bestreden beslissingen.

Gelet op het voorgaande kan de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 en artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een derde middel op de schending van artikel 8.2 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

Zij stellen dat de bestreden beslissingen berusten op informatie die vooral afkomstig is van ter plaatse aanwezige internationale en lokale autoriteiten. De bestreden beslissingen steunen zich op de Kosovaarse grondwet. Verzoekende partijen verwijzen naar het arrest MSS t. België en Griekenland van 21 januari 2011 waarin België werd veroordeeld omdat het ervan uitging dat, gezien de asielrichtlijnen werden omgezet in het Grieks recht en Griekenland lid was van de EU, kandidaat-vluchtelingen daar de nodige internationale bescherming zouden krijgen. Verzoekende partijen betogen dat het bestaan van beschermende wetgeving voor Roma en van internationale verenigingen die de verbetering van de situatie benadrukken één zaak is, doch dat het werkelijke beleven door de Roma gemeenschap zelf van deze op papier bestaande verbeteringen een andere zaak is. Verzoekende partijen voeren aan dat het begrijpelijk is dat zich geen belangrijke etnische incidenten meer voordeden nu er bijna geen Roma meer verblijven in Kosovo en de Roma net als verzoekende partijen ondergedoken en opgesloten thuisblijven. Bovendien blijft UNHCR in zijn richtlijnen van 9 november 2009 waarschuwen voor de situatie van Roma in Kosovo. Verzoekende partijen citeren voorts algemene informatie van Human Rights Watch van 23 juni 2009, een artikel van de website 'humanrights.ch' omtrent een persbericht van de *Société pour les peuples menacés (SPM)* van 27 februari 2008 en een passage uit *La calvaire des Roms au Kosovo* van 1 juli 2003. Met deze alarmerende informatie werd geen rekening gehouden.

3.3.2. Waar verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 8.2 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, wordt opgemerkt dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

Inzake de opgeworpen schending van artikel 8.2 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15).

In de mate dat het middel al ontvankelijk is, dient te worden vastgesteld dat de algemene informatie zoals door verzoekende partijen geciteerd in hun verzoekschriften en die ongeveer één pagina beslaat, in het geheel niet opweegt tegen de zeer uitgebreide en meer specifieke informatie in het dossier (administratief dossier, stuk 21: landeninformatie). Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het uiten van algemene en ongefundeerde kritiek over de volledigheid en de correctheid van de door verweerder gehanteerde bronnen doch zij brengen geen elementen bij die vermogen de juistheid van de informatie in het dossier te weerleggen. Zij tonen geenszins aan dat de door verweerder gehanteerde informatie aangaande de (veiligheids)situatie van Roma in Kosovo en Servië en aangaande de beschermingsmogelijkheden voor Roma en de redelijke maatregelen die door de Kosovaarse en

Servische autoriteiten worden getroffen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet de realiteit zou weerspiegelen. Het door hen aangehaalde arrest MSS t. België en Griekenland werpt op deze informatie evenmin enig ander licht.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoekende partijen vragen “*in subsidiaire orde*” om de erkenning van de vluchtelingenstatus. In een enig middel dienaangaande voeren zij de schending aan van de motiveringsplicht, voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991, van artikel 48/3 en 57/6 voorlaatste alinea van de vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht, “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” en artikel 195 tot 199 van het *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, 1979)*.

Voorafgaand herhalen zij dat geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen hun verklaringen noch binnen hun verklaringen zelf, alsmede dat enkel wordt gewezen op de ongeloofwaardigheid ingevolge de confrontatie tussen verzoekers verklaringen en de objectieve informatie in het bezit van de commissaris-generaal. Voorts herhalen zij dat de bestreden beslissingen verwijzen naar de richtlijnen van UNHCR van 9 november 2009 om te benadrukken dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief deze van RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld doch dat dit niet het geval blijkt te zijn.

Krachtens artikel 197 tot 199 van het *Handbook on Procedures* zijn onjuiste verklaringen onvoldoende om de status te weigeren en moet de interviewer deze interpreteren in het licht van de omstandigheden van het dossier. *In casu* begaat het CGVS een manifeste appreciatiefout door steeds de voor verzoekende partijen meest nadelige interpretatie te hanteren, zonder rekening te houden met “*bepaalde verklaringen van verzoeker die zouden moeten leiden tot een versoepeling van de beoordeling van het relaas van verzoeker*”. Door geen rekening te houden met alle elementen van de zaak zijn de zorgvuldigheidsplicht en “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” geschonden.

Zoals zij reeds uiteenzetten, dient inzake hun terugkeer naar Kosovo in 2004 rekening te worden gehouden met het profiel van verzoekende partijen. Er moet zorgvuldig worden omgesprongen met de objectieve informatie en het werkelijke doel van de asielprocedure mag niet uit het oog worden verloren. Verzoeker legde uit waarom hij geen nieuwe documenten liet maken bij de gemeente. Hij had geen vertrouwen in de autoriteiten en hij vertelde tijdens het gehoor dat hem wanneer hij zich bij de gemeente meldde en ondanks de wettelijke bepalingen werd gezegd hij zich niet diende in te schrijven aangezien hij nog geregistreerd was. Uit het relaas vloeit duidelijk voort dat verzoekende partijen terugkeerden naar Kosovo in 2004. Op vele momenten tijdens het gehoor maakten zij spontaan melding van hun verblijf na 2004 in Kosovo. Uiteindelijk blijven de geboorteplaatsen van hun kinderen over om hun verblijfplaatsen aan te tonen. Na de geboorte van hun oudste kind ging het gezin met de hulp van UNHCR terug naar Kosovo. Twee jaar later werd hun tweede kind in Gracanica geboren. Wat betreft de geboorteplaats van hun jongste kind verwijzen verzoekende partijen naar de uitleg die verzoekster hiervoor gaf tijdens haar gehoor.

Aangaande de beschermingsmogelijkheden vanwege de nationale autoriteiten in Kosovo verwijzen verzoekende partijen naar de UNHCR richtlijnen van 9 november 2009. Zij herhalen dat de bestreden beslissingen zich steunen op de Kosovaarse grondwet en verwijzen opnieuw naar het arrest MSS t. België en Griekenland waarin België werd veroordeeld omdat het ervan uitging dat, gezien de asielrichtlijnen werden omgezet in het Grieks recht en Griekenland lid was van de EU, kandidaat-vluchtelingen daar de nodige internationale bescherming zouden krijgen. Verzoeker maakte tijdens het gehoor duidelijk dat hij geen vertrouwen had in de autoriteiten. Hij was bang van de Ashkali die banden hadden met de Albanezen. Hij ging in Kosovo geen organisatie voor Roma raadplegen en bleef binnen.

Aangaande de beschermingsmogelijkheden in Servië vestigen verzoekende partijen de aandacht op de kloof tussen een theoretisch bestaand recht en een effectief geëerbiedigd recht. Zij hebben het zelf meegemaakt en verwijzen naar de verklaringen van verzoeker tijdens het gehoor. Verzoeker en zijn kinderen zijn van Kosovaarse nationaliteit en wilden in hun land leven. In Servië was het ook niet veilig.

Verzoekende partijen gaan niet akkoord met de motivering dat zij niet aantonen dat zij zich op heden kunnen beroepen op een gegronde vrees voor vervolging en dat uitscheldingen niet ernstig genoeg zijn.

Zij verwijzen naar hun problemen in Kosovo en stellen dat dit ernstige mensenrechtenschendingen zijn. Na de feiten bleven zij verscholen tot zij genoeg geld hadden om te vluchten. Hun origine zal onveranderd blijven en in geval van terugkeer een grond voor vervolging vormen.

Verzoekende partijen citeren paragraaf 203 uit het *Handbook on Procedures*, verwijzen naar rechtspraak van de RvV en stellen dat de informatie van het CGVS algemeen van aard is zodat deze hun precieze geval niet kan toelichten.

3.4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekende partijen duiden niet nader welk “*beginsel van behoorlijk bestuur*” zij, benevens het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel, geschonden achten en preciseren evenmin op welke wijze dit zou zijn gebeurd zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR stelt de Raad vast dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 en artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekende partijen de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissingen kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg wordt de schending van de materiële motiveringsplicht aangevoerd. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Wat betreft het betoog van verzoekende partijen als zou enkel worden gemotiveerd op basis van de objectieve informatie in het dossier en als zou hun aanvraag niet zijn beoordeeld op basis van hun individuele intrinsieke merites, kan dienstig worden verwezen naar het gestelde sub 3.2.2. waaruit blijkt dat hun asielaanvraag wel degelijk op individuele wijze werd benaderd en dat het individuele asielrelaas van verzoekende partijen, gekoppeld aan de objectieve informatie in het dossier, heeft geleid tot de bestreden beslissingen.

Verzoekende partijen stellen voorts dat het CGVS steeds een voor hen nadelige interpretatie hanteerde zonder rekening te houden met “*bepaalde verklaringen*” die hadden moeten leiden tot een versoepeling van de beoordeling van hun relaas. Zij laten echter dat dit ook maar enigszins uit te werken of te staven aan de hand van concrete elementen. Zij duiden niet waar of op welke wijze een voor hen negatieve interpretatie werd gehanteerd en lichten evenmin toe dat of welke van hun verklaringen onvoldoende in rekening zouden zijn gebracht. Het uiten van dergelijke louter algemene, ongefundeerde beweringen is hoegenaamd niet dienstig om de motieven aan de basis van de bestreden beslissingen te weerleggen.

Verzoekende partijen herhalen dat inzake hun terugkeer naar Kosovo in 2004 rekening moet worden gehouden met hun profiel. Voor het overige verwijzen zij dienaangaande naar hun feitenrelaas en naar de verklaringen die zij aflegden bij het CGVS. Reeds sub 3.2.2. werd echter vastgesteld dat, nog daargelaten dat dit hoe dan ook geen verklaring biedt voor het ontbreken van de in de bestreden beslissingen aangehaalde documenten, het profiel van verzoekende partijen geen afdoende verklaring vormt voor hun onwetendheid en dat het gebrek aan kennis in hun hoofde dermate frappant is dat aan hun beweerde verblijf en problemen in Kosovo sedert 2004 in het geheel geen geloof kan worden gehecht. De loutere herhaling van enkele eerder afgelegde verklaringen is geenszins van aard om deze vaststellingen te ontkrachten. Het komt verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen en zij blijven hiertoe in gebreke. Bijgevolg blijft de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun terugkeer naar Kosovo in 2004 en hun beweerde problemen aldaar onverminderd overeind.

Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de "nationaliteit" begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, § 87). Te dezen wordt niet betwist dat verzoeker de Kosovaarse nationaliteit bezit en verzoekster de Servische nationaliteit heeft.

Aangaande het betoog van verzoekende partijen omtrent de beschermingsmogelijkheden in Kosovo dient te worden herhaald dat de algemene informatie die zij citeren in hun verzoekschriften niet opweegt tegen de zeer uitgebreide en meer specifieke informatie in het dossier, dewelke werd ingewonnen tijdens een missie ter plaatse van vertegenwoordigers van verscheidene internationale actoren ter plaatse en van vertegenwoordigers van de RAE gemeenschap zelf (administratief dossier, stuk 21: landeninformatie). Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het uiten van algemene en ongefundeerde kritiek over de volledigheid en de correctheid van de door verweerder gehanteerde bronnen doch zij brengen geen elementen bij die vermogen de juistheid van de informatie in het dossier te weerleggen. Zij tonen geenszins aan dat de door verweerder gehanteerde informatie aangaande de (veiligheids)situatie van Roma in Kosovo, de aldaar voor Roma bestaande beschermingsmogelijkheden en de redelijke maatregelen die door de in Kosovo opererende autoriteiten worden getroffen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet de realiteit zou weerspiegelen. Derhalve dient in hoofde van verzoeker de mogelijkheid tot verkrijgen van bescherming van de Kosovaarse autoriteiten te worden aangenomen. Het door hen aangehaalde arrest MSS t. België en Griekenland werpt op deze informatie evenmin enig ander licht.

Betreffende de situatie in Servië beperken verzoekende partijen zich ertoe een aantal van hun eerder afgelegde verklaringen te herhalen en een aantal algemene beweringen te uiten, hetgeen geenszins afdoende is om de omstandige motivering dienaangaande te ontcrachten. Verzoekende partijen laten na ook maar enig concreet gegeven of begin van informatie bij te brengen dat afbreuk zou kunnen doen aan de uitgebreide motiveringen van de bestreden beslissingen. De loutere insinuatie dat de theoretische situatie zoals omschreven in de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie zou afwijken van de situatie in realiteit volstaat niet om de vaststellingen van de bestreden beslissingen op afdoende wijze te ontcrachten. Verzoekende partijen tonen bijgevolg geenszins aan dat de door verweerder gehanteerde informatie aangaande de (veiligheids)situatie van Roma in Servië, de aldaar voor Roma bestaande beschermingsmogelijkheden en de redelijke maatregelen die door de Servische overheid worden getroffen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet zou overeenstemmen met de realiteit. Derhalve dient in hoofde van verzoekster de mogelijkheid tot verkrijgen van bescherming van de Servische autoriteiten te worden aangenomen.

Gelet op het voorgaande blijven de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissingen onverminderd gehandhaafd. Deze vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en zijn afdoende om de bestreden beslissingen te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de verslagen van de DVZ, de vragenlijsten en de gehoorverslagen van het CGVS. Verzoekende partijen kregen de kans om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft hun asielaanvragen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

In acht genomen hetgeen vooraangaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Het vierde middel is ongegrond.

3.5.1. In “nog meer subsidiaire orde” vragen verzoekende partijen om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In een enig middel dienaangaande voeren zij de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 en artikel 48/4 en 57/6 voorlaatste alinea van de vreemdelingenwet.

Indien verzoekende partijen niet volharden slachtoffer te zullen worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet, zijn zij wel van mening dat zij zullen worden blootgesteld aan een behandeling in de zin van artikel 48/4, b). Zij doen gelden dat een specifieke motivering betreffende de subsidiaire beschermingsstatus in de bestreden beslissing niet is terug te vinden. Zij maken volgens de UNHCR richtlijnen van 9 november 2009 deel uit van een risicogroep. Verzoekende partijen verwijzen nogmaals naar het arrest van het EHRM dat België veroordeelt. De Roma werden als kwetsbare groep gedefinieerd op 22 juni 2010 door het Parlement van de Europese Unie in resolutie 1740. Verzoekende partijen volharden deel uit te maken van een welbepaalde groep die systematisch wordt onderworpen aan slechte behandelingen. Zij behoren tot een groep kwetsbare personen die systematisch worden gediscrimineerd voor de toegang tot grondrechten. Bijgevolg dient de rechtspraak van *Saadi c Italie* en *Abdolkhani & Kariminia v Turkey* te worden toegepast.

3.5.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 en artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekende partijen de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissingen kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg wordt de schending van de materiële motiveringsplicht aangevoerd. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Inzake het verwijt dat de bestreden beslissingen geen specifieke motivering bevatten omtrent de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden opgemerkt dat uit deze beslissingen duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissingen besloot tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Reeds hoger werd vastgesteld dat de omstandige motiveringen aan de grondslag van de bestreden beslissingen omtrent de concrete door verzoekende partijen aangevoerde problemen en de (veiligheids)situatie van Roma, de bescherming die hen wordt geboden door de Kosovaarse en Servische autoriteiten en de maatregelen die deze autoriteiten treffen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet door verzoekende partijen niet afdoende wordt weerlegd, alsmede dat deze motieven steun vinden in het dossier, pertinent en terecht zijn en de beslissingen afdoende motiveren. De door verzoekende partijen geciteerde rechtspraak is niet van die aard dat zij de motieven van de bestreden beslissingen kan beïnvloeden.

Derhalve tonen verzoekende partijen niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Het vijfde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 65 770 / IV en RvV 65 772 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS